

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Het geheimzinnig geval van de villa « Maud ».

De misdaad werd te L. gepleegd, op de verdieping van een villa, die « Maud » heette. De twintigjarige meid, die de vorige Zondag in haar eigen thuis had doorgebracht, waar haar ouders hun zilveren bruiloft vierden, vond bij haar terugkomst, 's Maandags in de vroege, haar meesteres aan de voet van haar bed uitgestrekt, gewurgd en met drie dolksteken afgemaakt. De wetsdoktoren oordeelden, dat de misdaad omstreeks één uur 's nachts bedreven werd.

Het slachtoffer was een tachtigjarige vrouw, Madeleine de

Mouel, een algemeen geachte dame. Feitelijk kende men weinig of niets omtrent haar verleden. Alleen wist men dat zij zes en twintig jaar vóór de fatale nacht, de villa had gekocht en sindsdien rustig en teruggetrokken in de streek leefde.

Eerste zonderlinge vaststelling door de wetsdokters gedaan : het slachtoffer, dat voor een vrouw doorging en als vrouw gekleed liep, was een man. Nooit had wie ook daarvan het minste vermoeden.

Na moeilijke opsporingen kwam men er achter, dat Madeleine de Mouel het levenslicht zag in een verloren dorp van de Charente. Andere verrassing : het was wel degelijk een meisje, dat op de registers van de burgerlijke stand vermeld stond. Maar dat meisje kon op het ogenblik van de misdaad op zijn hoogste zestig jaar oud zijn, terwijl het slachtoffer er buiten elke twijfel tachtig telde.

Het met engelengeduld gevoerd onderzoek wees uit, dat de ouders van Madeleine doorbrave lieden waren, die sedert geslachs-

ten in de streek leefden. Zij stierven, bijna gelijktijdig, enkele weken voor het meisje meerderjarig werd.

Omtrent die tijd leefde Madeleine te Poitiers, waar zij bij een oom van moederszijde inwoonde. Zij was werkzaam bij een apotheker en haar oom was preparateur bij de Faculteit van de oude universitaire stad. In haar geboortedorp werd over haar gedrag wel een en ander gefluisterd. Ook werd Madeleine tijdens de begrafenis maar koeltjes door de bevolking bejegend.

Zij gaf aan een notaris opdracht de erfenis te likwidieren, waarvan het bedrag aan de oom van Madeleine gestort werd.

Wat was er sindsdien van Madeleine geworden? Leefde zij nog? Werd zij vermoord? Had de vermoorde grijsaard de identiteit van Madeleine overgenomen, na haar van kant te hebben gemaakt? Moest men verder veronderstellen dat de ouders van Madeleine niet een natuurlijke dood stierven? Men besloot tot de opgraving van Madeleine's ouders over te gaan. Maar de beide lijken waren in zulke gevorderde staat van ontbinding, dat men ze niet spoedig genoeg opnieuw kon begraven.

Men trachtte de eerste eigenaar van de villa weer te vinden. Hij ook was sedert jaren overleden. Wel werd een kleine meid ontdekt, die de dame had binnengelaten en thee opdiende toen het contract van de verkoop ondertekend werd. Maar verder kon zij zich niets meer herinneren. De villa werd doorzocht, van onder tot boven. Niets scheen gestolen. Het werd uitgemaakt dat de grijsaard op gierige wijze, wellicht uit armoede, leefde.

Men vond twee paar vrouwenschoenen, op zijn minst drie maten kleiner dan de schoenen van de vermoorde. Een louter toeval liet toe de winkel weer te vinden waar de schoenen, zowat vijftien jaar vroeger, verkocht werden. Wie ze verkocht, herinnerde zich natuurlijk niet meer wie de klant was, die ze zich aanschafte.

Er werden nog een paar andere kleine waarnemingen nagegaan, echter alweer zonder enig resultaat.

En de zaken bleven onopgelost. Het geheim van de villa «Maud» geraakte vergeten. Jaren verliepen. Bernard A., een van de inspecteurs die zich om de moordenaar te ontdekken hadden ingespannen, lag in 1917 met zijn compagnie jagers, in een klein dorpje van de Champagne. Bij de rust diepte men herinneringen op. Oorlogsherinneringen, vooroorlogse ook.

En A. verhaalde aan de officierstafel de misdaad van de villa «Maud».

Drie weken nadien waren de jagers in volle strijd gewikkeld. Toen zij afgelost werden, hadden zij de tweederden van hun effectieven verloren. A. werd naar Riom geëvacueerd, met twee kogels in de schouder.

Zijn verrassing was groot toen hij op zekere dag in het gasthuis een brief ontving, van een bekende Parijse notaris. In die brief slechts enkele woorden : «Of ik aan de dans ontsnap, dan wel er mijn pels bij inschiet, ik wens alleen dat ge weten zoudt, dat «Mme de Mouel» een fameuze schoelje was. Ik deed recht wedervaren».

Geen handtekening. Het geheim bleef onopgelost.

Waarlijk, in het werkelijk leven doen zich drama's voor, die de beste romanschrijvers nooit zouden verzinnen !

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Misschien zijn zij in aantocht naar de stad, mijnheer, en hebben zij onderweg het vuur aan de arme boerenwoningen gestoken, en nu moeten zij ons voorbij.

— Ik vrees hen niet, maar, om door deze schelmen niet opgehouden te worden, laten wij in het schaarhout kruipen, tot zij voorbij zijn.

Zo gezegd, zo gedaan. Beiden sprongen over de dijk en verscholen zich in het houtgewas.

Het duurde niet lang of zij konden van uit hun toevluchtsoord zien, dat zij zich in hun vermoedens niet hadden vergist. Het was inderdaad een bende Franse soldaten, die van Gent kwam en onderweg de huisjes van de weerloze boeren in brand had gestoken.

Zij trokken lachend en spottend voorbij. Van Cramshoeven keek hun met vlamrende blikken achterna en herlaadde inmiddels zijn pistolen, om zich tot elk voorval gereed te houden.

Toen de soldaten voorbijwaren, waagden beiden het, hun schuilplaats te verlaten. Zij sprongen terug op de steenweg en vervolgden zwijsend hun weg.

Zo geraakten zij op enige afstand van de Oudenaardse baan, dicht bij de brandende huizen. Van Cramshoeven kende de woning niet van de voedster van zijn kind, en Polfriet evenmin. Al wat zij wisten was, dat het huisje aan de heerbaan paalde; maar, o, gruwel, al deze hutten, zonder één uitzondering, stonden in lichte laaie.

De diepbeproefde vader bleef schielijk staan. Een schrikkelijk voor gevoel maakte zich van hem meester. Misschien was zijn kind in de vlammen omgekomen!... De tranen sprongen hem uit de ogen.

Polfriet, even bedroefd, wilde hem troosten, toen men hun plotseling langs de overzijde van de baan toeriep. Van Cramshoeven keek om, en daar stond nu de voedster, nevens haar oude moeder, bij enige meubelen en beddegoed, die men uit de brand had gered.

Gezwind als de weerlicht sprong de graaf toe en vatte de voedster bij de arm.

— Mijn kind! riep hij angstig uit; ongelukkige, waar zijt gij met mijn kind gebleven?

— Kom, mijnheer, antwoordde de bevende voedster, wil mij niet beknorren; de kleine Maria is in veiligheid. Toen gij mij naar huis gezonden hadt en ik in de verte ons hutje zag branden, heb ik, vooraleer er heen te snellen, het kind afgegeven aan het kasteel van de heer van Heverboom.

Terwijl de angstige vader deze troostende verklaring aanhoorde, knalden er schielijk enige geweerschoten en verscheidene kogels vlogen hem snorrend voorbij. Van Cramshoeven verschrikte, hij keek op. Hij zag wat er gebeurde. De achterhoede van de Franse soldaten trok voorbij en vuurde op de arme boeren, die iets uit de brand trachtten te redden.

Hij sloeg een grimmige blik op dit verfoeilijk gespuis, en hij

meende verder de voedster te ondervragen, toen hij bemerkte dat de ongelukkige aan zijn voeten neergezegen was. Een kogel had haar het hart doorboord.

— Dood, zegde hij, zich over het lichaam buigend. Dood! Ha, die vermaledijde moordenaars!

— Gelukkig, sprak Polfriet, dat zij u nog heeft kunnen verklaren waar zij met het kind gebleven is.

De heer Van Cramshoeven schudde spijtig het hoofd; zijn hart brandde om zich op die huurlingen te wreken, maar wat vermocht hij tegen zoveel soldaten? Hij vreesde de dood niet, maar hij wilde leven voor zijn kind.

Vrezende aangehouden te worden, nam hij voorzichtig de wijk en, terwijl de oude moeder de dood van haar dochter zat te bewenen, geraakte hij met zijn getrouwe dienaar, Polfriet, veilig in de bossen.

VII.

JONKHEER VAN HEVERBOOM EN DE KLEINE MARIA.

Hendrik van Heverboom was 's morgens met Karel Kwakbeen in het kasteel aangekomen. De schelm dacht er alles ondersteboven te vinden en was zeer verwonderd, alles bijna in dezelfde staat aan te treffen als vóór zijn vertrek.

Hij was door Trees, de kamermeid, ontvangen geweest, die hem, volgens haar vermogen, had onderricht van wat er op het kasteeltje voorgevallen was.

De snoodaard had valse tranen gestort en zelfs een onmacht geveinsd, toen hij de dood van zijn echtgenote vernam, zodat de goede kamermeid, die er verre van af was zijn zwarte ziel te kennen, in haar hart een innig medelijden gevoelde voor haar meester, en hem had trachten te troosten, maar deze scheen ontroostbaar; hij weigerde alle voedsel en begaf zich wenend naar zijn kamer.

Aldaar was de droefheid plots geweken; hij deed zich te goed aan de eetwaren, die zijn knecht had medegebracht en, na verscheidene uren rust, begaf de schelm zich ten huize van de heer Meert.

Toen Hendrik van Heverboom, na het zonderling bezoek dat hij bij de geneesheer had afgelegd, zich eindelijk buiten de stad bevond, bleef hij peinzend staan; het was hem bekend dat de Fransen hier te lande meester speelden, hij was getuige geweest van hun plunderzucht, maar hij kende hun handelwijze nog niet; dit gaf hem stof tot nadenken, en daar hij van nature lafhartig was, begon hij zich af te vragen, of hij op zijn kasteel in veiligheid zou zijn.

Maar nu schoot het hem te binnen, dat men niet gemakkelijk een herenhuis plundert, zonder de eigenaar er van te kennen.

Enige edellieden waren de Fransen zeer genegen en de Franse soldeniers zouden zich dus deerlijk hebben kunnen vergissen. Ook begon hij te denken dat het kasteeltje, tussen het geboomte gelegen, bezwaarlijk van op de heerbaan kon worden gezien.

(Wordt vervolgd)